

GÖTEBORGS 8:E BAPTISTFÖRSAMLING

SÅRBAR, MEN OKROSSBAR

Uppenbarelsboken 11:1-14 • Predikan G8B 2024-12-01 (Allégården) • Johnny Lithell

INLEDNING

När vi läser Uppenbarelsboken är det ett särskilt tema som ständigt ligger där under ytan, nämligen lidande. Boken adresserar det inte uttryckligen, men det ligger som en bakgrund i allt som händer. Boken är helt uppenbart skriven till en kristen kyrka som ställer frågor kring lidande. Inte som en teoretisk övning utan en kyrka som står mitt i en situation där man lider.

Vi får indikationer från andra böcker i Nya testamentet att det under vissa perioder under Nya testamentets tid var förenat med stor fara att fira gudstjänst med sin församling. Och vi vet från andra historiska dokument att förföljelsen av kyrkan bara blev värre och värre. Under vissa perioder kunde man bli tillfångatagen och fängslad, kanske också torterad och avrättad, om man firade gudstjänst med sin församling. Man visste att soldaterna fanns i närheten. Ändå gick man och tillbad Gud tillsammans. Och om man gick och hälsade på någon av ens kristna bröder eller systrar som hade blivit fängslade kunde soldaterna under tiden ha tagit ens hus och ens egendomar för att sedan tillfångata en själv. Ändå gjorde man det, eftersom det gemensamma livet i församlingen är så integrerat i det kristna livet. Givetvis för att man insåg att man behövde det för sin andliga hälsas skull, men kanske ännu mer för att det är helt enkelt den sortens liv som det kristna livet är.

Det låter väldigt heroiskt, och det väcker frågan vad som gav dem kraften och modet att handla så. För lidandet var förstås verkligt. Förföljelsen var smärtsam. Det är de här frågorna som ligger i bakgrunden till Uppenbarelsboken, och när vi nu kommer till det elfte kapitlet så kommer vi att se en bild av en kyrka som är både sårbar och lidande, men i slutändan bevarad av Gud och uppstånden i triumf. Det budskap vi har här är vad den tidiga och förföljda kyrkan förstod om sig själva. Och det är det här som gav dem kraften att gå den smala vägen och betala priset, även om det skulle innebära priset av deras egna liv.

Samma budskap vill nu jag ge till er för att rusta er för att gå samma smala väg i Jesu efterföljd. Troligtvis kommer ni inte att behöva betala samma pris vad gäller förföljelse. Däremot lever vi i en tid som är minst lika full av bedrägerier och krafter som vill dra oss av den smala vägen och vagg oss in i en andlig slummer för att aldrig mer vakna igen. Vad jag menar är att även om vi inte förföljs på samma sätt och behöver frukta tortyr och avrättning på samma sätt så behöver vi likväl samma mod och samma kompromisslösa övertygelse att följa Jesus på den väg som är så full av hinder.

Det är väldigt lite i Uppenbarelsboken som är ny lära. Däremot tar den många av de texter vi har i Gamla testamentet och ger dem ytterligare en dimension. Man skulle kunna tänka på Uppenbarelsboken som en väv, ett konstverk av olika trådar från Gamla testamentet. Det

finns inte så många direkta citat från gammaltestamentliga texter, men däremot är boken full av hundratals anspelningar och är som en väv av olika trådar från gammaltestamentliga sammanhang som fått särskild betydelse genom åren. Här, i det elfte kapitlet ser vi trådar från Mose och uttåget från Egypten, från profeterna Elia och Daniel och Jeremia och Hesekiel och Sakarja och från Psaltaren. I slutänden blir det en komplex väv där Gud använder och drar samman hela Bibeln för att visa hur hela Skriften på olika sätt kommer att peka oss mot Jesu Kristi suveräna nåd och frälsning.

Det här kapitlet är så fullt av olika trådar att det är lätt att gå vilse. Så jag ska göra det så enkelt för oss som möjligt och bara gå igenom det vers för vers och ge några kommentarer för att sedan på slutet göra några korta tillämpningar. Men för oss som gillar att se den stora bilden innan vi dyker ner i detaljerna jag jag ändå delat in predikan i fem punkter: först ska vi titta på vers 1-2 och se *kyrkans identitet*. Därefter ska vi gå igenom verserna 3-6 och se *kyrkans budskap*. Efter det ska vi titta på vers 7-10 och se *världens förakt*. I den fjärde punkten ska vi titta på de sista verserna 11-14 och se *kyrkans triumf*. Och till sist tar vi alltså en kort punkt som jag helt enkelt kallar *två påminnelser*. Så: (1) kyrkans identitet, (2) kyrkans budskap, (3) världens förakt, (4) kyrkans triumf, och (5) två påminnelser.

I. KYRKANS IDENTITET (v 1-2)

Då går vi till den första punkten, som kommer att ta längre tid än de andra.

Uppenbarelseboken 11:1-2 (SFB-15)

1 Jag fick en mätstång som liknade en stav, och man sade: "Stå upp och mät Guds tempel och altaret och dem som tillber där inne. 2 Men lämna templet yttergård och mät den inte, för den är given åt hedningarna och de ska trampa den heliga staden under sina fötter i fyrtiotvå månader.

Templet – församlingen

I det här kapitlet har vi två bilder av kyrkan och här har vi den första. Det är Guds tempel. Det är en bild som kommer från profeten Hesekiel, kapitel 40-48 där profeten får se templet och staden och får veta dess mått och får till sist veta att Gud är där. I Hesekiels bok är det ett starkt löfte eftersom Hesekiel i början av boken får se hur Guds härlighet lämnar templet som stod i Jerusalem på den tiden. Budskapet där är att det kommer ett tempel, ett nytt tempel som Herrens härlighet ska uppfylla på ett sätt som aldrig tidigare har skådats.

Här, i Uppenbarelseboken, får Johannes alltså se ett tempel och han får uppdraget att mäta det. Det innebär att det är ett tempel som redan finns, i någon bemärkelse. Det är alltså en uppfyllelse av löftet i Hesekiel. Det är ingen ny lära – det är samma sak som Paulus och Petrus och även Jesus har sagt för dem, nämligen att det nya templet inte är ett tempel av trä och sten utan ett tempel av levande stenar. Den kristna församlingen är det nya templet. Den kristna församlingen är den plats där Herrens härlighet bor.

Vi talar alltså inte om ett fysiskt tempel, för återigen, när vi läser Uppenbarelseboken måste vi förstå att den är skriven med symboler. Och inte minst i Efesierbrevets andra och tredje kapitel gör Paulus det helt tydligt att det nya templet är Guds församling. Men även i Uppenbarelseboken 3:12 har vi ett löfte att en församling ska bli en pelare i Guds tempel. Allt hänger ihop.

Templet i vår text beskrivs som att det är under belägring och attack. Hedningarna trampar på templet yttergård eftersom den är i deras våld och de ska trampa på den i 42 månader. Vi

ska återkomma till tidsangivelserna, men detta att hedningarna ska trampa yttergården och staden ger en ny dimension av vad Johannes själv säger i slutet av sitt första brev, ”vi vet att vi tillhör Gud och att hela världen är i den ondes våld.”

Så det tempel som han får instruktion att mäta är kyrkan. Och när vi ser hur den är belägrad är det en bild av kyrkans situation i världen, att den är en ambassad av ett främmande rike mitt inne på fiendens territorium.

Att mäta templet

Men vad innebär det då att Johannes ska mäta kyrkan? När kyrkan mäts är det samma budskap som i det sjunde kapitlet när de 144 000 räknas. Att räkna dem, eller att mäta dem, är att säga att de är kända av Gud. De är räknade. De är beskyddade och kommer att bevaras. Det är ett uttryck på deras andliga trygghet.

Världen utanför templet ska inte mätas. Poängen är att de som står utanför templet inte tillhör Guds folk. Att vara i templet är att räknas bland Guds folk, vilket innebär att man kan vila i den Högstes beskydd, men att vara utanför är att vara utan Gud och utan hopp i världen.

Tidsangivelserna

Innan vi går vidare måste vi fundera på detta med siffrorna och tidsangivelserna. I slutet av den andra versen säger texten att de ska trampa den heliga staden under sina fötter i 42 månader. Detta med 42 månader återkommer senare, i kapitel 13:5. Där ser vi ett odjur som får rätt att utöva en viss auktoritet under 42 månader. Så vi har 42 månader.

Sedan har vi, om vi tittar i den tredje versen i vår text, ett budskap om att de två vittnena ska profetera i 1260 dagar. 1260 dagar är 42 månader, det är samma sak.

Sedan har vi i det 12:e kapitlet, vers 14, ett budskap om en kvinna som blir beskyddad under ”en tid, tider och en halv tid”. En tid, tider och en halv tid. Det är en plus två, plus en halv – tre och en halv. Vilket påminner väldigt mycket om den nionde och elfte versen i vårt kapitel där det står att de två vittnena ligger döda i 3,5 dagar.

Alla dessa tidsangivelser tycks säga samma sak. Men vad är det de vill säga? Det är en tråd som kommer från profeten Daniels bok, även om Daniel också får den från andra texter i Gamla testamentet. Titta i Daniel 7:25. Daniel talar om ett odjur, troligtvis samma odjur som Uppenbarelseboken 13 talar om.

Daniel 7:25 (SFB-15)

²⁵Han ska tala mot den Högste och ansätta den Högstes heliga. Han ska bestämma sig för att förändra heliga tider och lagar, och de ska ges i hans hand under en tid och tider och en halv tid.

Det är väldigt likt budskapet i Uppenbarelseboken 13! Bläddra fram till Daniels sista kapitel, kapitel 12.

Daniel 12:7 (SFB-15)

⁷Jag lyssnade till mannen som stod klädd i linnekläder ovanför flodens vatten, och han lyfte sin högra och sin vänstra hand mot himlen och svor vid honom som lever för evigt: ”Efter en tid och tider och en halv tid, när det heliga folkets makt är krossad, då ska allt detta fullbordas.”

Det låter väldigt likt vad vi såg i förra predikan, i det tionde kapitlet!

Den här tidsangivelsen – 3,5 år eller 3,5 dagar, 42 månader, eller 1260 dagar – alla dessa har genom Gamla testamentet blivit symboliska för en tid av förtryck av Guds folk. Det är en tid av prövning och lidande. I 4 Moseboken 33 finns det listat alla de platser där Israels folk slog läger under sin vandring i öknen. Det är 42 platser, kanske är det ursprunget för varför siffran 42 blev symbolisk för prövning och lidande. När Elia kämpade mot den korrupte kungen och bad att Gud skulle stänga himlen säger Lukas 4:25 att himlen stängdes och det blev hungersnöd under 3,5 år.

Poängen, i både Uppenbarelseboken och i Daniels bok är att dessa tidsangivelser betyder att Guds folk kommer att utstå lidande och prövning. Men, och det är ett viktigt ”men”, det är också en tid då Guds folk kommer att bevaras. Det är en tid då Guds kyrka både är hotad och bevarad.

Det var den första punkten om kyrkans identitet. Den är Guds tempel, fylld av Guds härlighet. Den är känd av Gud och bevaras av honom, även om den är belägrad, hotad och attackerad av världen runtomkring.

II. KYRKANS BUDSKAP (v 3-6)

Vi går vidare till den andra punkten. Jag läser den tredje versen.

Uppenbarelseboken 11:3 (SFB-15)

”Och jag ska låta mina två vittnen profetera under ettusen tvåhundra sextio dagar, klädda i säcktyg.”

Under dessa 42 månader, eller 1260 dagar, kommer två vittnen att träda fram. Det är den andra bilden av kyrkan i det här kapitlet. Det står i den nionde versen att hela jordens invånare ser deras döda kroppar, vilket indikerar att det finns en världsvid närvaro. Och de vittnar i samma tid som kvinnan flyr ut och finner trygghet i öknen i det tolfte kapitlet och samma tid som odjuret får tala med auktoritet i det trettonde kapitlet. Det är tre lager av bilder som talar om precis samma sak. Odjuret får auktoritet att förfölja kyrkan, men vittnena vittnar om Kristus. Kyrkan förföljs och attackeras och såras, men bevaras genom lidandet.

De två vittnena är två stycken. Varför är de två? För att Gamla testamentet talar om att ingen ska dömas av lagen utom av två vittnen. De har alltså en roll där de håller fram Guds lag för världen och kallar världen till omvändelse.

Dessutom står det att dessa vittnen är klädda i säcktyg. Det betyder att de har en profetisk funktion, vilket är exakt vad jag nyss sa, att de kallar till omvändelse. Det är vad kyrkan har i uppdrag att göra gentemot världen. Att kalla till omvändelse och uppmana folk att fly den kommande vreden innan det är för sent.

Vi går vidare till den fjärde versen.

Uppenbarelseboken 11:4 (SFB-15)

”Dessa är de två olivträden och de två ljusstakarna som står inför jordens Herre.”

Så om den tredje versen inte var tydlig nog har Johannes med en förklaring av vilka de två vittnena är. Och då tar han upp en tråd från Sakarja. Det är en tråd vi redan har haft framme ett par gånger, där vi får en bild i bokens fjärde kapitel av två olivträd som står över en

ljusstake och förser den med olja. Och en ängel förklarar bilden att oljan är den helige Ande. Att ljusstaken är en bild av Guds församling har vi redan sett i Uppenbarelsebokens första kapitel där Jesus framställs som en överstepräst som står bland sina ljusstakar och ser till att de har olja. Så budskapet här i Uppenbarelseboken 11:4 är återigen att de två vittnena är Guds församling. Guds församling kommer att ha kraft. Inte av sig själv, men genom Guds Ande. Anden kommer aldrig att ta slut.

Men vad är det för kraft de har? Vi har redan sett att Gud bevarar dem eftersom Johannes skulle mäta templet. Men titta i vers 5,

Uppenbarelseboken 11:5 (SFB-15)

⁵Om någon vill skada dem, kommer eld ur deras mun och förtär deras fiender. Ja, om någon vill skada dem måste han dödas på det sättet.

Det är väldigt likt vad Gud sade till profeten Jeremia.

Jeremia 5:14 (SFB-15)

⁴[...], därför skall jag göra mina ord i din mun till en eld och detta folk till ved, och elden skall förtära dem.

Det betyder förstås inte att Jeremia blev någon sorts mänsklig eldkastare, utan att orden i hans mun hade kraft att övertyga människor om synd, vilket blev till deras egen fördömmelse om de förkastade hans ord.

Vår text i Uppenbarelseboken fortsätter att tala om kraften hos de två vittnena. Vers 6,

Uppenbarelseboken 11:6 (SFB-15)

⁶De har makt att stänga himlen så att inget regn faller under de dagar de profeterar, och de har makt att förvandla vattnen till blod och att slå jorden med alla slags plågor så ofta de vill.

Här har vi tydliga anspelningar på Mose och Elia. Elia var den som bad en bön så att Gud stängde himlen och Mose var förstås den som förvandlade vattnet till blod och slog jorden med plågor. Dessa två är symboliska personer eftersom de representerar lagen och profeterna. De var Mose och Elia som mötte Jesus på förklaringsberget och får här representera kyrkan i världen.

Både Mose och Elia kämpade mot korrupta kungar och världshärskare och både Mose och Elia fick lida mycket för sitt vittnesbörd. På liknande sätt kan vi förvänta oss att lida om vi står emot världen med Guds ord.

Det är en bild av församlingen. Vi har fått en större makt än både Mose och Elia eftersom vi har blivit anförtrödda evangeliet som är Guds kraft till frälsning. Mose och Elia kunde kalla folk till omvändelse och de kunde ge tecken på Guds kraft. Men de kunde inte tala om Guds godhet i Kristus på samma sätt som vi. De kunde inte på samma sätt som vi tala om Guds förvandlande nåd och möjligheten att få tas upp som Guds barn och få träda in i det allra heligaste.

I förkunnelsen av evangeliet har vi kraften att förvandla människors hjärtan. Inte av oss själva utan genom Guds helige Ande. Men, som Paulus säger i Romarbrevet 10, ”hur ska de kunna tro på den som inte har hört? Och hur ska de kunna höra om ingen predikar?” Gud har anförtrött detta livsförvandlande evangelium till sin församling som i förkunnelsen av detta evangelium kallar världen att lämna sitt gamla liv och ge sig själv till Kristus för att leva ett nytt liv med honom.

Men, så mycket som detta evangelium är en doft av liv till liv för de som blir frälsta är det en doft av död till död för de som går förlorade. Om vi predikar ett sant evangelium kommer världen att hata oss. Vilket är vad vi ser i nästa punkt, som jag kallar "världens förakt".

III. VÄRLDENS FÖRAKT (v 7-10)

Uppenbarelseboken 11:7 (SFB-15)

⁹Och när de har fullgjort sitt vittnesbörd, ska vilddjuret som kommer upp ur avgrunden strida mot dem och besegra dem och döda dem.

Så kyrkan, som representeras i de två vittnena, går ut och kallar världen till omvändelse. Samtidigt släpps vilddjuret lös för att besegra och döda kyrkan.

De olika kommentarerna spekulerar kring om det här är en bild på något som kommer att hända i framtiden eller om det är något som redan har hänt eller om det är något som händer nu. Jag tror att det till viss del kan vara en bild av något som ligger i framtiden, att kyrkan kommer att få uppleva en intensifierad vedermöda strax innan allting kommer att nå sin upplösning. Men utan tvekan är det något vi har sett om och om igen under historien. Både under Gamla testamentets historia och under kyrkohistorien efter Nya testamentets tid.

Den franska revolutionen ville utrota den kristna tron. Voltaire hatade de kristna och hoppades att kristendomen skulle dö ut i den så kallade Upplysningen, men ett århundrade senare användes hans hem som lager för biblar. Kommunisterna i Sovjetunionen försökte utrota kyrkan. Mao Zedong i Kina likaså, och de dödade miljontals. Vers 8-10,

Uppenbarelseboken 11:8-10 (SFB-15)

⁸Deras lik ska bli liggande på gatan i den stora stad som andligt talat kallas Sodom och Egypten och där även deras Herre blev korsfäst. 9 Människor av olika folk och stammar och språk och länder ser deras döda kroppar i tre och en halv dagar, och de tillåter inte att kropparna läggs i någon grav. 10 Och jordens invånare gläder sig över dem och jublar och skickar gåvor till varandra, eftersom de båda profeterna hade plågat dem som bor på jorden.

Det är en bild av vilket förakt och vilket hat världen hyser mot Guds sanna församling. Texten talar om Sodom och Egypten och den stad där Jesus blev korsfäst. Det är Uppenbarelsebokens sätt att säga att där Guds ord förkunnas rent och klart, där kommer du att ha förakt mot Guds sanna församling.

Det kommer att se ut som att Guds församling har gått under. Om 3,5 år är en bild för hela kyrkans tidsålder så skulle 3,5 dagar vara en bild för en kortare tid av lidande när den sanna kyrkans röst har tystnat. Här ligger hon dödad, öppet på gatan och världen gläds åt hennes undergång. De skapar en högtid och ger varandra gåvor.

IV. KYRKANS TRIUMF (v 11-14)

Men. Punkt nummer fyra, *kyrkans triumf*.

Uppenbarelseboken 11:11-12 (SFB-15)

¹¹Men efter de tre och en halv dagarna kom livsande från Gud in i dem, och de stod upp på sina fötter igen, och de som såg dem blev skräckslagna. ¹² Och de hörde en stark röst från himlen som sade till dem: "Kom hit upp!" Och de steg upp till himlen i ett moln, och deras fiender såg dem.

Återigen spekulerar kommentarerna kring om det är något som sker i framtiden eller inte, om det är den fysiska uppståndelsen som alla kristna väntar på. Jag tror att det snarare handlar om kyrkans andliga uppståndelse, eftersom bilden anspelar på Hesekiel 37:5 som säger,

Hesekiel 37:5 (SFB-15)

⁵Så säger Herren Gud till dessa ben: Se, jag ska låta ande komma in i er så att ni får liv.

Hesekiels profetia handlade om det andligt döda Israel som blir andligt uppväckta. Uppenbarelseboken har för många paralleller för att vi ska kunna dra en annan slutsats än att det är en bild av den förföljda och föraktade kyrkan som kommer till liv igen, vilket symboliseras i en uppståndelse och himmelfärd. Det är återigen något vi sett flera gånger i historien, inte minst där man arbetat så hårt för att utrota kyrkan. Det är från det sammanhanget vi har kyrkofadern Tertullianus talesätt att martyrernas blod är kyrkans utsäde.

Vi såg det i England innan den första stora väckelsen. Vi såg det förstås i påvekyrkan, där renässanspåvarna under 1400-talet var totalt uppslukade av pengar, sex och makt och vi ser det i det moderna västerlandet – inte minst i världens mest sekulariserade och individualistiska land, där den synliga kyrka som finns är helt uppslukad av att vara vän med världen, vilket enligt Jakob 4:4 innebär fiendskap med Gud.

Men även om den sanna kyrkans röst har tystnat för en tid betyder det inte att den är borta för evigt. Det kommer ett uppvaknande. Guds Ande kommer att verka på nytt i sin församling och resa henne på nytt och hela världen ska se det.

Uppenbarelseboken 11:13 (SFB-15)

¹³I samma stund blev det en stor jordbävning, och en tiondel av staden störtade samman. Sju tusen människor dödades vid jordbävningen, och resten greps av skräck och gav ära åt himlens Gud.

Här är en viktig anledning till varför jag tror att det här kapitlet inte främst handlar om tidsålderns slut. Det är för att den här trettonde versen inte talar om en slutlig dom utan om en återhållen och begränsad dom. Vi har lärt oss vid det här laget att när vi ser delar av en helhet i Uppenbarelseboken så handlar det om begränsade domar som inte är slutet. Här har vi en tiondel som drabbas. Det innebär att nio tiondelar är kvar.

Uppenbarelseboken 11:14 (SFB-14)

¹⁴Det andra veropet är över. Se, det tredje kommer snart.

Här är interludiet över. Vi har hört den sjätte basunen, som också är det andra veropet, och vi har sett dess verkningar. Sedan har vi fått se två bilder i ett interludium, en sorts mellanakt: först av den tröst som det är att tillhöra Allsmäktig Gud i Kristus – det är kapitel 10 – och idag kyrkan som bevaras genom allt lidande.

Så – om vi ska sammanfatta, vad har vi sett här i det elfte kapitlet? Vi har sett, för det första, att kyrkan är räknad. Att Gud kommer att förse den med kraft och bevara den genom allt lidande. För det andra har vi sett att kyrkan har fått uppdraget och budskapet att hålla världen till svars, att kalla världen till omvändelse och fly till Kristus innan det är för sent. Sedan har vi sett, för det tredje, att världen kommer att förakta och hata den sanna kyrkan, till en sådan grad att man kommer att göra allt som krävs för att tysta dess röst. Men, för det

fjärde, även om kyrkan är sårbar är den i slutänden okrossbar. Hur mörkt det än ser ut kommer Gud alltid att blåsa nytt liv i de döda benen.

V. TVÅ PÅMINNELSER

Låt oss då gå till den sista punkten där jag vill ge två korta påminnelser.

1. Bli inte förvånad av världens förakt

För det första: bli inte förvånad av världens förakt. Om du går på samma linje som den etablerade kristenheten i Sverige att göra allt du kan för att vara vän med världen så kanske du möts av en sorts nedlåtande ointresse: ”så bra för dig att du har något som ger dig mening.” Men om du däremot talar om det sanna evangeliet, som börjar med Guds vrede över synden och om du kallar till omvändelse så kommer du att möta aktivt förakt och hat, inte minst från den etablerade kristenheten. De talar om att om man bara väljer Jesus så får man en sorts uppgradering av sitt liv och dessutom kommer man till himlen. De säger att allt är väl när inget är väl.

Men kom ihåg vad de två vittnena gör. Det är världen som står till svars, inte Gud. Världen tycker om att försöka ställa Gud till svars för alla möjliga grejer, och visst finns det utrymme i Bibeln för uppriktiga frågor till Gud, men det är inte vad vi talar om här. Vi talar om den mest bisarra omkastningen där människan anser sig vara den rättfärdige och menar att Gud skulle vara den som gör fel och behöver förklara sig. Men så är det inte. Guds sanna kyrka kallar världen att lämna sin väg mot fördömelse och ge sig helt till Kristus.

Och kom ihåg vad vi läste i den tionde versen, att jordens invånare gläder sig över att se den sanna kyrkan ligga död. De gläder sig! De släpper fram hela sitt register av skadeglädje och vill förnedra kyrkan så mycket de kan. De skapar en högtid för att fira hur kyrkan tycks ha dött. Kanske tar de en kristen symbol och förvanskar den. Kanske gör de flaggor som de tvingar hela världen att vifta med. Kanske kallar de högtiden för ”högmodets månad”.

2. Hämta tröst i kyrkans slutliga triumf

För det andra: hämta tröst i kyrkans slutliga triumf. Även om det kommer att innebära lidande ända till slutet kommer Gud alltjämt att bevara sin församling. Evangeliet kommer inte att gå förlorat. Guds församling kommer att vinna. Den är förvisso sårbar, men i slutänden okrossbar. Ju mer man dödar den, desto mer växer den upp.

Riken och civilisationer kommer och går, men Guds sanna kyrka kommer alltid att finnas här. Jesus har förbundit sig till den och försäkrat att all makt kommer att bevara den. Vi må förlora våra liv. Och vi må förlora vissa saker av den här världens skatter. Kanske får du inte det där jobbet du ville ha. Kanske förlorar du den familj du vuxit upp i. Men Guds rike kommer att bestå och därför kommer du som är förenad med Kristus att bevaras.

När den här boken skrevs fanns det några få församlingar utspridda i det stora romerska imperiet, och de få församlingar som fanns levde under många hot. Här har vi Uppenbarelseboken som säger att även om deras röst tystnar under en tid så går det inte att utrota dem. Och om och om igen har det visat sig stämma.

AVSLUTNING

Nu är frågan: är det här ett liv du känner igen dig i? Jag menar inte att du måste vara illa omtyckt av alla som inte är kristna. Är den kristna tron så allvarlig för dig att du hellre skulle utstå fara än att missa en möjlighet att fira gudstjänst med din församling? Är du hellre i en församling och lider för ditt vittnesbörds skull än att ställa dig utanför och försöka vara vän med världen? Är vetskapen att Kristus har övervunnit döden och att du är förenad med honom genom tron – är det en sådan tröst för dig att du kan släppa taget om den här världens skatter och lita på hans väg för ditt liv, oavsett vad det kostar? Är det ett liv du känner igen dig i?

Det är allvarliga frågor och jag är inte ute efter att pressa dig eller ge dig dåligt samvete. Jag förstår om det är svårt att svara på dem. Men inte desto mindre är det den sortens frågor som Uppenbarelseboken väcker och som rustar oss för lidande. Så jag vill vädja till dig att be till Gud forma ditt hjärta så att ditt svar på dessa frågor ska kunna vara ja.